

УДК 351:343.35](477)

DOI <https://doi.org/10.32782/1813-3401.2025.3.5>

К. Г. Сидоренко

аспірант кафедри публічного управління та землеустрою
Класичного приватного університету

ЗМІСТОВНІ ХАРАКТЕРИСТИКИ ТА ОСНОВНІ ЧИННИКИ ЩОДО ФОРМУВАННЯ ДЕРЖАВНОЇ АНТИКОРУПЦІЙНОЇ ПОЛІТКИ

У статті розкрито основні дефініції державної антикорупційної політики, зокрема, проаналізовано та узагальнено поняття, зміст, загальні ознаки, що відокремлюють її від інших галузевих політик. Зазначено місце та значення антикорупційної політики держави як складової загальнодержавної політики. Враховуючи наукові доробки вітчизняних та зарубіжних вчених, а також місце антикорупційної політики в системі державного управління, запропоновано власне трактування дефініції «антикорупційна політика держава» як цілеспрямована і системна діяльність органів державної влади у різних сферах суспільного життя, що реалізується шляхом формування та впровадження нормативно-правових актів, створення спеціалізованих антикорупційних інституцій, розроблення національних стратегій і планів дій, а також забезпечення дієвого контролю за виконанням антикорупційних заходів з метою попередження, виявлення та подолання корупції.

У дослідженні розглянуто поняття «корупція», розуміння якого визначається нормою закону, а також є предметом дослідження вітчизняних та зарубіжних вчених, які розглядають «корупцію» як величезну і одну із головних політичних, економічних і соціальних проблем сучасності. Зазначено зовнішні та внутрішні чинники держави, що формують антикорупційну політику, а саме: громадський запит на справедливість і прозорість, яке визначається суспільним невдоволенням рівнем корупції, змушує владу реагувати і формувати відповідну політику; тиск з боку міжнародних партнерів та організацій, що ставить антикорупційні реформи як умову співпраці або фінансової допомоги; наявність незалежних антикорупційних інституцій, які мають повноваження та ресурси для розслідувань і контролю; правова база та нормативне регулювання, що створює основу для системної боротьби з корупцією.

Виокремлено основні ознаки державної антикорупційної політики, зокрема: наявність законодавчої та нормативної бази, а також інституційної системи боротьби з корупцією; прозорість та відкритість системи публічного управління; участь у міжнародних антикорупційних ініціативах.

Ключові слова: державна антикорупційна політика, корупція, органи державної влади, антикорупційні інституції, демократичне управління, політичні рішення, громадянське суспільство.

Постановка проблеми. Корупція є однією з найгостріших загроз для ефективного функціонування демократичної держави, верховенства права та соціально-економічного розвитку суспільства. В умовах глобальних трансформаційних процесів, які відбуваються в Україні, питання розроблення та реалізації дієвої державної антикорупційної політики набуває особливої актуальності. Незважаючи на існування великої кількості законодавчих та інституційних ініціатив у сфері протидії корупції, спостерігається низька ефективність їх практичної реалізації.

Серед основних проблем – фрагментарність підходів до формування антикорупційної

політики, недостатній рівень координації між органами державної влади, вплив політичної доцільності на процеси прийняття рішень, а також низький рівень суспільної довіри до інституцій, покликаних боротися з корупцією. Також бракує єдиного концептуального бачення сутності та змісту державної антикорупційної політики, що ускладнює її впровадження в системний спосіб. Отже, виникає необхідність у комплексному аналізі змістовних характеристик антикорупційної політики, визначенні її ключових складових та виявленні основних чинників, що впливають на її формування і реалізацію. Такий підхід дозволить не лише

підвищити ефективність державної антикорупційної стратегії, а й зміцнити довіру громадськості до державних інституцій загалом.

Проблематика антикорупційної політики постійно привертає увагу дослідників у сферах політичних наук, права, державного управління та соціології. Проте й досі актуальним залишається чітке розуміння суті та змісту антикорупційної політики держави саме як адміністративно-правового явища. Це поняття охоплює сукупність інституційних механізмів: державного управління, правового регулювання, процедур ухвалення адміністративних рішень, а також взаємодії між органами влади і громадянським суспільством у процесі реалізації антикорупційних заходів.

Аналіз останніх досліджень і літератури.

Широке коло дослідників правової та управлінської сфер свої наукові доробки присвятили розкриттю теоретико-методологічної основи державної антикорупційної політики. Авторське визначення «антикорупційної політики» пропонують вчені: О. Береза, О. Ганьба, Н. Гришина, С. Кравченко, А. Новак, К. Ростовська, Є. Скулиш, В. Соловійов, А. Михненко та інші. Крім понять щодо антикорупційної політики, у методологічному аспекті науковці І. Калугіна, О. Сковчили-Павлів в своїх доробках розкривають зміст та складові антикорупційної політики, а С. Лазоренко, Т. Фесенко визначають її основні принципи.

Крім розуміння антикорупційної політики предметом дослідження багатьох вчених є понятійно-категоріальний апарат такого явища як «корупція», зокрема своє трактування пропонують: С. Клімова, Т. Ковальова, М. Мельник, Є. Невмержицький, С. Серьогін. Дослідник правового поля антикорупційної діяльності Грищук М. в своїй праці розкриває корупцію як соціально-правове явище, визначає історичні аспекти її виникнення.

Наукові праці вчених В. Дем'янчука, С. Коненка, О. Мельника, Н. Підбережника, Т. Супруна, Т. Хабарової висвітлюють наслідки корупційних дій та важливість запровадження антикорупційної політики на міжнародному рівні, що свідчить про глобальність та масштабність проблеми.

Мета статті полягає у розкритті основної сутності, змісту державної антикорупційної політики та визначенні чинників, що впливають на її формування та реалізацію.

Виклад основного матеріалу. В Україні, як і в багатьох країнах світу, корупція є однією

з найсерйозніших політичних, економічних та соціальних проблем. Вона вважається одним із найнебезпечніших викликів сучасності, що може сприяти незаконним діям органів державної влади, стримувати економічний розвиток, підривати елементи конституційного ладу та створювати загрозу національній безпеці. Корупція є явищем, що руйнує основи демократичного правління, знижує рівень довіри громадян до влади, суперечить принципам законності, справедливості, рівності перед законом, відповідальності за правопорушення, а також чесної конкуренції. Крім того, корупційні дії стимулюють розвиток тіньової економіки та послаблюють авторитет держави на міжнародній арені.

Для формування дієвої антикорупційної державної політики вже на початку становлення незалежності уряд країни вживає певні заходи та розробляє стратегії щодо боротьби із корупцією. На відміну від галузевих політик держави антикорупційна політика присутня в кожній з них та є частиною як внутрішньої так і зовнішньої політики держави, при чому на всіх адміністративних рівнях країни та у структурах різних форм власності. Отже, антикорупційна політика є складовою загальної політики держави, що спрямована на запобігання, виявлення та подолання корупції як негативного соціально-правового явища. У широкому розумінні антикорупційна політика – це система заходів, інструментів, стратегій і механізмів, які реалізуються органами державної влади, органами місцевого самоврядування, інститутами громадянського суспільства та міжнародними партнерами з метою зниження рівня корупції, посилення прозорості та підзвітності публічного управління.

Велика українська енциклопедія трактує поняття «Антикорупційна політика» як напрям узгоджених дій держави і суспільства щодо усунення (мінімізації) причин і умов, які породжують корупцію в різних сферах життя. Дієвий підхід полягає в системному і постійному запобіганні та протидії корупції з метою її зведення до незначного рівня й підтримки на такому рівні [9].

Зрозуміло, що антикорупційна політика є відповідною реакцією на корупційні процеси, які існують у певний період у державі та/або які прогнозуються в майбутньому. До того ж слід звернути увагу, що саму державну політику слід розуміти як сукупність ціннісних цілей, державноуправлінських заходів, рішень і дій, порядок реалізації державно-політичних рішень (поставлених державною владою цілей)

і системи державного управління розвитком країни [4, с. 8].

Враховуючи наукові напрацювання, чинну нормативно-правову базу, можемо запропонувати трактування антикорупційної політики держава як цілеспрямованої і системної діяльності органів державної влади у різних сферах суспільного життя, що реалізується шляхом формування та впровадження нормативно-правових актів, створення спеціалізованих антикорупційних інституцій, розроблення національних стратегій і планів дій, а також забезпечення дієвого контролю за виконанням антикорупційних заходів з метою попередження, виявлення та подолання корупції.

Основне негативне явище на яке спрямована антикорупційна політика це сама корупція. На відміну від поняття «антикорупційна політика», дефініція «корупція» має законодавче визначення та трактується Законом України «Про запобігання корупції» як використання особами, що зазначені у частині першій статті 3 Закону, наданих їй службових повноважень чи пов'язаних з ними можливостей з метою одержання неправомірної вигоди або прийняття такої вигоди чи прийняття обіцянки / пропозиції такої вигоди для себе чи інших осіб або відповідно обіцянка / пропозиція чи надання неправомірної вигоди особі, зазначеній у частині першій статті 3 цього Закону, або на її вимогу іншим фізичним чи юридичним особам з метою схилити цю особу до протиправного використання наданих їй службових повноважень чи пов'язаних з ними можливостей [11].

Термін корупція походить від сполучення латинських слів *correi* – обов'язкова причетність декількох представників однієї із сторін до однієї справи, а *rupture* – порушувати, ламати, пошкоджувати, скасовувати. Так утворився самостійний термін – *corrupture*, що означає участь в діяльності декількох осіб, мета яких полягає у «псуванні», «руйнуванні», «пошкодженні» нормального розвитку судового процесу або процесу керування справами суспільства. У римському праві «*corrupture*» означало «розламувати, псувати, пошкоджувати, фальсифікувати свідчення, збезчестити незайману», але у той самий час і «підкуповувати суддю (претора)» [1].

Вітчизняні та зарубіжні науковці розглядають «корупцію» як величезну проблему для іноземного та вітчизняного бізнесу, разом з тим корупцію віднесено до головних політичних,

економічних і соціальних проблем. Очевидні проблеми, які викликані високим рівнем хабарництва і зловживання, – руйнація системи цінностей суспільства, тотальна недовіра до органів державної влади, що призводить до негативних економічних наслідків, збільшуючи нерівність й уповільнюючи зростання доходів населення [3]. Зважаючи на сказане, суб'єктам антикорупційної діяльності варто зосередитися на реалізації спланованих і скоординованих дій протидії корупції.

Наразі тлумачення понять «антикорупційна політика держави», «державна антикорупційна політика» пропонується значним колом науковців як вітчизняних так і зарубіжних та має різний зміст, властивості та ознаки. Як відзначає А. Новак, в сучасній науці антикорупційну політику найчастіше розглядають з позицій формування механізмів запобігання корупції, аналізу впливу корупції на систему державної служби, стратегічного управління в антикорупційній системі [10, с. 62]. Можна проаналізувати погляди науковців на розуміння дефініції «антикорупційна політика», при цьому наголошуючи, що вона є державною, тобто органи державної влади визначають таку політику і все що пов'язано з її формуванням та реалізацією заходів.

На думку Н. В. Гришиної та К. В. Ростовської, державна антикорупційна політика – це передбачений законодавством комплекс організаційно-правових, адміністративних, економічних, ідеологічних, освітньо-виховних, інших заходів, що ініціюються, розробляються та реалізуються публічною адміністрацією у взаємодії з громадянським суспільством з метою усунення причин та умов, що сприяють корупції, зниження рівня корупції у всіх сферах суспільного життя, виявлення та припинення фактів корупції, відновлення порушених прав і законних інтересів фізичних та юридичних осіб, держави [4, с. 33]. Дотримується позиції щодо сукупності послідовних заходів Є. Д. Скулиш, зазначаючи, що «Така політика знаходить своє відображення в законодавстві, виробленні й застосуванні спільних принципів та механізмів протидії корупції, узагальненні досвіду антикорупційної діяльності й науковому підході до вирішення проблеми та спрямована на обмеження корупції, забезпечення захисту суспільних інтересів від владних зловживань в економічній, політичній і соціальній сферах» [13, с. 23].

Ганьба О. розуміє державну антикорупційну політику як систематичну, послідовну,

цілеспрямовану діяльність держави у тісній співпраці з органами місцевого самоврядування та суб'єктами громадянського суспільства, що полягає у формуванні стратегічних положень і шляхів їх реалізації з метою запобігання корупції, ефективної діяльності спеціалізованих антикорупційних органів, дієвого застосування превентивних антикорупційних механізмів формування антикорупційної культури в Україні [1, с. 92–93].

Сафоненко А. О. у власному дисертаційному дослідженні наголошує, що антикорупційна політика є елементом формування та запорукою існування системи доброчесності, процес становлення якої набуває в Україні особливого значення. А ефективність такої політики значною мірою залежить від успіху державно-правових перетворень, запровадження демократичних принципів управління суспільними справами, координованості в діях органів державної влади, приватного сектора, громадських, професійних та політичних організацій, втілення дієвого механізму соціального контролю за структурами влади [12].

Расюк Е. В. пропонує більш розширене визначення антикорупційної політики, зазначаючи, що це постійно здійснювана, систематична, цілеспрямована діяльність держави у тісній співпраці з інститутами громадянського суспільства, що полягає в розробці, удосконаленні та реалізації стратегічних засад і тактичних заходів, спрямованих на усунення або блокування причин та умов корупції, вдосконалення юридичної відповідальності за корупційні правопорушення і формування антикорупційної культури. Антикорупційна політика України, на його думку, охоплює такі напрями, як: стратегія протидії корупції, законодавство, громадська участь, антикорупційна діяльність органів влади, антикорупційна діяльність структур громадянського суспільства тощо [5, с. 17].

Відповідно до статті 5 Конвенції ООН проти корупції, кожна держава-учасниця, згідно з основоположними принципами своєї правової системи, розробляє й здійснює або проводить ефективну скоординовану політику протидії корупції, яка сприяє участі суспільства і відображає принципи правопорядку, належного управління державними справами й державним майном, чесності й непідкупності, прозорості й відповідальності. Зміст і місія антикорупційної політики увиразнюється у поєднанні трьох складників: максимальне зменшення рівня

корупції; захист суспільства від загроз, впливу і наслідків корупції; виявлення та усунення її причин і умов [8].

Україна як держава-учасниця Конвенції ООН проти корупції, відповідно до ст. 5 зазначеного документа, зобов'язана розробляти та реалізовувати ефективну скоординовану політику протидії корупції, яка сприяє участі суспільства в належному управлінні державними справами й державним майном, а також відображає принципи правопорядку, забезпечення чесності й непідкупності, прозорості й відповідальності тощо [8, ст. 5; 4]. Закон України «Про запобігання корупції» від 14 жовтня 2014 р. № 1700-VII як основний законодавчий нормативно-правовий акт, що окреслює засади функціонування системи запобігання корупції в Україні, визначення антикорупційної політики не передбачає. Натомість законодавець наголосив, що засади антикорупційної політики визначаються Верховною Радою України, а центральним органом виконавчої влади зі спеціальним статусом, який забезпечує формування та реалізацію державної антикорупційної політики, є Національне агентство з питань запобігання корупції [11].

Так, А. О. Сафоненко у власному дисертаційному дослідженні наголошує, що антикорупційна політика є елементом формування та запорукою існування системи доброчесності, процес становлення якої набуває в Україні особливого значення. А ефективність такої політики значною мірою залежить від успіху державно-правових перетворень, запровадження демократичних принципів управління суспільними справами, координованості в діях органів державної влади, приватного сектора, громадських, професійних та політичних організацій, втілення дієвого механізму соціального контролю за структурами влади [12].

Зміни в суспільстві, що відбулися в останні десятиліття, привели і до змін у сфері формування державної політики. Сьогодні державна політика стає більш цілеспрямованою, націленою на вимірні результати і цілі, з акцентом на рішення, які повинні бути прийняті негайно. Крім того, масові комунікації і технологічні зміни призвели до того, що система державної політики стає все більш складною і взаємозалежною. Всі ці зміни ставлять нові завдання для поточної державної політики, і створюють на неї тиск з тим, щоб вона розвивалася і залишалася ефективною і дієвою.

Загальна державна політика країни змінюється і формується під впливом внутрішніх та зовнішніх чинників, серед яких на першому місці стоять інтереси громадян і суспільства, соціальні потреби населення, економічна ситуація в країні, інституційна спроможність держави тощо. Крім того, можна зазначити, що не останню роль у формуванні державної політики відіграють: політичні партії і еліти, які в свою чергу визначають пріоритети, формують порядок денний та впливають на прийняття рішень; правові норми та конституційні засади, що визначають межі і способи реалізації політики; міжнародне середовище, тобто, зовнішня політика, інтеграційні процеси, міжнародні організації та зобов'язання. Ці чинники взаємодіють між собою та визначають характер, зміст і напрями державної політики.

Щодо державної антикорупційної політики, то вона як і галузеві політики держави формується під впливом різноманітних політичних, соціальних, економічних та міжнародних чинників. Державна антикорупційна політика в Україні представлена системою нормативно-правових актів, інституційною інфраструктурою та комплексом превентивних і каральних заходів, спрямованих на запобігання та протидію корупції на всіх рівнях влади. Наразі, серед основних чинників можна виокремити: громадський запит на справедливість і прозорість, яке визначається суспільним невдоволенням рівнем корупції, змушує владу реагувати і формувати відповідну політику; тиск з боку міжнародних партнерів та організацій, що ставить антикорупційні реформи як умову співпраці або фінансової допомоги; наявність незалежних антикорупційних інституцій, які мають повноваження та ресурси для розслідувань і контролю; правова база та нормативне регулювання, що створює основу для системної боротьби з корупцією.

Гришина Н. В. і Ростовська К. В. у своїх дослідженнях визначають ознаки державної антикорупційної політики, зокрема: 1) за змістом це процес розроблення, вдосконалення, реалізації та аналізу стратегічних засад і тактичних заходів протидії корупції; 2) систематична, цілеспрямована діяльність держави у тісній співпраці з інститутами громадянського суспільства; 3) використовує комплекс правових, економічних, освітніх, виховних, організаційних та інших заходів, спрямованих на створення системи запобігання, протидії корупції, усунення причин її виникнення; 4) реалізує

суспільні інтереси щодо обмеження корупції та споріднених з нею злочинів; 5) її зміст визначається у сукупності мети, цілей, завдань, принципів, а також заходів, рішень і дій щодо запобігання і протидії корупції; 6) її цілями є усунення або блокування причин та умов корупції, вдосконалення юридичної відповідальності за корупційні правопорушення, формування антикорупційної культури, забезпечення зниження рівня корупції у всіх сферах суспільного життя [4].

Ознаками будь-якої державної політики є характерні риси, за якими можна визначити наявність і ефективність дій держави у тій чи іншій сфері, відтак можемо виокремити ряд основних ознак антикорупційної політики держави, зокрема:

- наявність законодавчої та нормативної бази, що регулює антикорупційні дії та визначає правопорушення, відповідальність та механізми запобігання;
- виокремлена інституційна система боротьби з корупцією, а також забезпечення її незалежності та достатнього фінансування;
- прозорість та відкритість системи публічного управління, тобто відкриті реєстри, електронні декларації, публічні закупівлі, вільний доступ до публічної інформації;
- залучення громадськості та медіа, що передбачає партнерство з громадськими організаціями та аналітичними центрами, підтримка журналістських розслідувань;
- участь у міжнародних антикорупційних ініціативах, виконання міжнародних зобов'язань у сфері протидії корупції.

Отже, державна антикорупційна політика в Україні є складовою частиною загальної державної політики та формується як відповідь на системну загрозу, що несе корупція для політичного, економічного і соціального розвитку держави. Вона має чітко визначені цілі, принципи, завдання та інструменти реалізації, охоплює всі рівні влади й сфери суспільного життя, а її ефективність залежить від скоординованих дій держави, органів місцевого самоврядування, громадськості та міжнародної спільноти. Таким чином, боротьба з корупцією не є лише юридичною чи адміністративною проблемою, а потребує комплексного, системного підходу, спрямованого на глибинні трансформації суспільних відносин і підвищення рівня доброчесності в управлінні державними справами.

Висновки та пропозиції. Проаналізувавши й узагальнивши наукові доробки,

що досліджують поняття, зміст, загальні ознаки державної антикорупційної політики, а також нормативно-правову основу, що передбачає дієві заходи боротьби з корупцією пропонуємо трактувати визначення такої політики як цілеспрямовану і системну діяльність органів державної влади у різних сферах суспільного життя, що реалізується шляхом формування та впровадження нормативно-правових актів, створення спеціалізованих антикорупційних інституцій, розроблення національних стратегій і планів дій, а також забезпечення дієвого контролю за виконанням антикорупційних заходів з метою попередження, виявлення та подолання корупції.

Основне негативне явище на яке спрямована антикорупційна політика це сама корупція. Протидія корупції є системною діяльністю, яка охоплює зовсім різні галузі суспільного життя в яких відбувається взаємодія людей, інститутів і держави, а отже, державна антикорупційна політика в сучасному світі має розглядатися крізь призму впливу її на різні сфери суспільного життя.

Антикорупційна державна політика змінюється, формується і реалізується під впливом внутрішніх та зовнішніх чинників, зокрема політичних, соціальних, економічних та міжнародних. Сформована на основі законодавчих норм, стратегічних документів, діяльності спеціалізованих органів, а також за активної участі громадянського суспільства та міжнародних партнерів, антикорупційна політика покликана не лише виявляти та карати прояви корупції, а насамперед – запобігати її виникненню через створення прозорості, підзвітності та доброчесної системи публічного управління.

Список використаної літератури:

1. Ганьба О. Державна антикорупційна політика: поняття, сутність та загальні ознаки. *Публічне право*. 2021. № 4 (44). С. 88–95. DOI: 10.32782/2306-9082/2021-44-10
2. Глущенко Н. В. Антикорупційна політика України: виклики та перспективи. *Науковий вісник Ужгородського Національного Університету*. Серія: Право. 2025. Вип. 88. Ч. 2. С. 349–354.
3. Гришук М. Правове забезпечення антикорупційної діяльності: загально-теоретичний аспект. *Наукові записки*. Серія: Право. 2020. Вип. 8. С. 107–114.
4. Гришина Н. В., Ростовська К. В. Державна антикорупційна політика як адміністративно-правова категорія. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2021. № 11. С. 31–33. URL: https://lsei.org.ua/11_2021/4.pdf
5. Державна антикорупційна політика і запобігання та протидія корупції на публічній службі в органах державної влади і органах місцевого самоврядування : монографія / автор. кол. ; В. В. Василевич, Т. Е. Василевська, В. Ф. Нестерович, Е. В. Расюк, А. В. Савченко, В. Л. Федоренко (кер.) та ін. ; за ред. проф. Ю. В. Ковбасюка і проф. В. Л. Федоренка. К. : Ліра-К. 2016. 524 с.
6. Державна політика : підручник / Нац. акад. держ. упр. при Президенті України ; ред. кол.: Ю. В. Ковбасюк (голова), К. О. Ващенко (заст. голови), Ю. П. Сурмін (заст. голови) та ін. Київ : НАДУ. 2014. 448 с.
7. Калугіна І. О. Антикорупційна правова політика: природа і зміст. *Електронне наукове видання «Аналітично-порівняльне правознавство»*. URL: <https://app-journal.in.ua/wp-content/uploads/2022/03/7.pdf>
8. Конвенція Організації Об'єднаних Націй проти корупції від 31 жовтня 2003 р. *Відомості Верховної Ради України*. 2007. № 49. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_c16#Text
9. Кравченко С. О. Антикорупційна політика. *Велика українська енциклопедія*. URL: <https://vue.gov.ua>
10. Новак А. М. Національна антикорупційна політика: особливості та основні чинники розвитку в умовах сучасного державотворення. *Державне управління та місцеве самоврядування*. 2017. № 3. С. 62–66.
11. Про запобігання корупції : Закон України № 1700-VII від 14.10.2014 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1700-18#Text>
12. Сафонов А. О. Антикорупційна політика в умовах трансформації українського суспільства : дис. ... канд. політ. наук : 23.00.02. Київ, 2004. 186 с.
13. Скулиш Є. Д. Антикорупційна політика держави та її вплив на розвиток суспільства. *Вісник Національної академії прокуратури України*. 2011. № 2. С. 22–28.

Sydorenko K. H. Content characteristics and main factors in the formation of state anti-corruption policy

The article reveals the main definitions of state anti-corruption policy, in particular, analyzes and summarizes the concept, content, general features that distinguish it from other sectoral policies. The place and significance of the state anti-corruption policy as a component of the national policy are indicated. Taking into account the scientific achievements of domestic and foreign scientists, as

well as the place of anti-corruption policy in the system of public administration, the author proposes his own interpretation of the definition of “state anti-corruption policy” as a purposeful and systematic activity of state authorities in various spheres of public life, which is implemented through the formation and implementation of regulatory legal acts, the creation of specialized anti-corruption institutions, the development of national strategies and action plans, as well as ensuring effective control over the implementation of anti-corruption measures in order to prevent, detect and overcome corruption.

The study examines the concept of “corruption”, the understanding of which is determined by the norm of law and is also the subject of research by domestic and foreign scholars who consider “corruption” as a huge and one of the main political, economic and social problems of our time. The external and internal factors of the state that shape anti-corruption policy are indicated, namely: public demand for justice and transparency, which is determined by public dissatisfaction with the level of corruption, forcing the authorities to react and form an appropriate policy; pressure from international partners and organizations, which sets anti-corruption reforms as a condition for cooperation or financial assistance; the presence of independent anti-corruption institutions that have the authority and resources for investigations and control; the legal framework and regulatory regulation that creates the basis for a systematic fight against corruption.

The main features of state anti-corruption policy are highlighted, in particular: the presence of a legislative and regulatory framework, as well as an institutional system for combating corruption; transparency and openness of the public administration system; participation in international anti-corruption initiatives.

Key words: state anti-corruption policy, corruption, state authorities, anti-corruption institutions, democratic governance, political decisions, civil society.

Дата першого надходження рукопису до видання: 28.07.2025

Дата прийнятого до друку рукопису після рецензування: 29.08.2025

Дата публікації: 30.09.2025